

de compenetració amb els companys. Del Vilademat, fora del davanter centre i mig centre, com he dit abans, no saben què és fútbol, però sí una cursa de braus. L'àrbitre, indecís en alguns moments, en general bé i sobretot imparcial.

Equips: Esplais: Jané; Arnau, Moner; Giralt, Buscarons, Puig; Capella, Augé, Gil, Sinyol, Planas.—Vilademat: Barris; Planas I, Ferrer; Arnai, Frigola, Ros; Planas II, Tano, Surroca, Oliva, Sagas.

HANDS.

DEL PRESENT

El meu oasi

Jo no sóc de Castelló; ni tan sols de la «plana riallera». En mig de gegantines muntanyes, vaig veure la primera llum. I això no obstant, poques persones hi hauria, d'entre tots els habitants de la comtal vila, que esperin l'aparició de L'ESPIGA, aquest simpàtic portantveu de tota mena d'esplais castellanins, amb l'impaciència i afició amb què jo espero la seva arribada.

Llegeixo amb gust i veritable fruïció cada un dels seus articles: tots ells encertadíssims i de bona literatura; em corren les hores rumiant els passatenips, que no aconseguixo resoldre totalment: quan no és el problema és l'aforisme que no em respon. I finalment fins repasso els anuncis que em parlen, alguns d'ells, d'antigues amistats. I és que L'ESPIGA, en mig de l'aldarull de la gran urb, en el viure vertiginós a què ens arrossoga la vida moderna, ve a ésser, per a mi, un quietós oasi, on hi respiro aires sanitosos de tramuntana i on hi escolto el remoreig suau de les aigües que jugant s'escolen enllà de la Muga. I mentre la meua imaginació, emportada per ambdues corrents, es gronxa, corre, vola entusiasmada, va dient-me tot baixet: «Poble que educa el seu jovent, on la juventut no hi mal parla... Quin poble deu ésser! Si en cada població hi hagués una Espiga, quina collita per la nostra pàtria!»

Enhorabona, jovent de Castelló! jo vos felicito de bon cor. Vosaltres heveu llençat la primera sement: ella ha crescut amb